

1

1. listopad 1989

Rose se vyškrábala posledních pár metrů. Kopec se zde příkře svažoval a mechový porost ustupoval skalnaté římse, která se táhla podél útesu. Světla pomalu ubývalo a vzduch byl chladný a vlhký. Spěchala přes hřeben, ale přesto si dávala pozor na každý krok. Když se pěšina zúžila, dělilo ji od vln lámajících se o skalnaté pobřeží pod ní jen několik prohnitých sloupků starého plotu spojených tenkým drátem.

Směrem, jímž vedla pěšina, zahlédla skupinku lidí. Za nimi pěšina mizela a následoval jen příkrý útes spadající v téměř pravém úhlu do hloubky, kde se napojoval na linii pobřeží. Když se Rose přiblížila ke skupině, jedna z osob se oddělila a vydala se jí naproti.

„Díkybohu, Rose,“ vykřikla zadýchaně žena. Rose v ní poznala vysokou vdovu, majitelku květinářství nedaleko vesnice Tome, ale její jméno jí nějak vprchalo z paměti.

„Přišla jsem hned, jak to šlo,“ pronesla Rose na vysvětlenou. V ženině hlase bylo patrné zděšení.

„Právě včas.“

Květinářka s Rose prošly skupinou, která jim udělala místo. Zachmuřené tváře přítomných byly ve snášejším se soumraku jen těžko rozpoznatelné. Pár jich znala z města a několik dokonce jménem. Na místní policejní stanici pracovala už dva měsíce, a tak měla nepřijemný pocit, že už by je měla znát všechny. Ale v tomhle světle nebyla schopná odlišit jednu tvář od druhé.

„Co vás tak zdrželo, strážníku?“ zabručel hlas ukrytý pod kapucí pršipláště, který by pohodlně padnul i hráči basketbalu, natož pak

malé, zavalité postavě, která ho měla na sobě. Rose přešla narážku bez povšimnutí a nechala se dál vést k místu, kde drátěné oplocení rozdělovalo skupinu na dvě části a kde se žlutá značka upozorňující na nebezpečný sráz nejistě kymácela ve větru.

U okraje srázu trčela ze země dřevěná tabulka nesoucí název útesu: **ĎÁBLŮV VÝBĚŽEK**.

„Kdo ji našel?“ zeptala se Rose květinářky.

„Vern tudy procházel se svou skupinou historiků.“

„Co tu v tuhle denní dobu dělala skupina historiků?“

„No, je to spíše taková výprava za duchy. Říká se, že na útesu řádí duch keltského námořníka, který...“

Rose podrážděně zvedla ruku a žena pochopila, že nemá smysl pokračovat. Rose snížila drát a překročila jej; zarazilo ji, jak bylo bezpečnostní pásmo ve skutečnosti malé.

Zastavila se a zahleděla se před sebe. Slunce se pomalu nořilo za horizont a jeho závěrečný výtrysk energie zbarvoval noční oblohu podél celého obzoru doruda. Rose ztěžka polkla. Na samém okraji srázu stála malá holčička, které nemohlo být více než deset let. Vlasy jí povlávaly ve vánku přicházejícím od moře. Stála čelem k vodní hladině, ruce natažené před sebe. Vypadalo to, jako by každou chvíli chtěla roztáhnout křídla a vrhnout se do šedé propasti.

Rose se obrátila na květinářku, jako by od ní čekala nějaké vysvětlení, ale uviděla jen zástup prázdných tváří.

„Ahoj!“ zavolala na dívku jemně, aby ji nepolekala.

Ta se ani nehnula, ale jakmile se Rose ozvala podruhé, holčička otočila hlavu a Rose zahlédla její bledou, slzami zmáčenou tvář.

„Zlatíčko, jsem policistka. Stojíš hrozně blízko okraje. Mohla bys udělat pár kroků směrem ke mně?“

Dívka se nepohnula. Rose se posunula o kousek blíž. Děvče bylo opravdu nebezpečně blízko hrany srázu – stačil by silný poryv větru a už by letěla.

„Jsi v bezpečí, broučku. Jen se pomalu otoč. Opatrně.“

Rose se snížila na úroveň holčičky a do tváře jí přitom foukl vítr. Stála jen sedm nebo osm metrů od ní, ale vzhledem k hrozícímu nebezpečí to bylo stejné, jako by je dělilo tisíc mil. S bušícím srdcem natáhla Rose k holčičce ruku.